

Prejudiciële vragen

1) Moet art. 1.2.b) van de Brussel I bis [verordening nr.] 1215/2012 ⁽¹⁾ in samenlezing met artikel 3.1. van de Insolventie [verordening nr.] 1346/2000 ⁽²⁾ aldus worden uitgelegd dat onder de begrippen “faillissement, akkoorden en andere soortgelijke procedures” in art. 1.2.b) van de Brussel I bis [verordening nr.] 1215/2012 ook een procedure valt waarbij de vordering in de dagvaarding beschreven wordt als een loutere handelsvordering, zonder dat melding gemaakt wordt van het reeds eerder opgevallen faillissement van de verwerende partij, terwijl de eigenlijke rechtsgrondslag van die vordering gesteund wordt op de specifieke afwijkende bepalingen van het Nederlands faillissementsrecht (art. 25.2. van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling, hierna “NFW”) en waarbij:

- uitgemaakt moet worden of een dergelijke vordering als een verifieerbare vordering (art. 26 juncto 110 NFW) moet beschouwd worden dan wel een niet verifieerbare vordering (art. 25.2. NFW),
- de vraag of beide vorderingen tegelijk kunnen ingesteld worden en of de ene vordering de andere niet lijkt uit te sluiten, rekening houdend met de specifieke rechtsgevolgen van elk van die vorderingen (o.m. qua mogelijkheden tot afroep van een bankgarantie uitgesteld na het faillissement), volgens de specifieke regels van het Nederlands faillissementsrecht lijken bepaald te worden?

En verder

2) Kunnen de bepalingen van art. 25.2 van de Nederlandse Wet van 30 september 1893, op het faillissement en de surséance van betaling, als verenigbaar beschouwd worden met artikel 3.1. van de Insolventieverordening 1346/2000, voor zover deze wetsbepaling zou toelaten een dergelijke vordering (art. 25.2. NFW) in te stellen voor de rechter van een andere lidstaat in plaats van voor de insolventierechter van de lidstaat van het opvallen van het faillissement?

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 2012, L 351, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures (PB 2000, L 160, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Administrativen sad Varna (Bulgarije) op 14 juni 2022 — Trade Express-L” OOD/Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia “Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”

(Zaak C-395/22)

(2022/C 359/38)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Varna (Bulgarije)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: “Trade Express-L” OOD

Verwerende partij: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia “Darzhaven rezerv i voennovremenni zapasi”

Prejudiciële vragen

1. Moeten overweging 33, artikel 1, artikel 3, artikel 8 en artikel 2, onder i) en j), van richtlijn 2009/119/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 14 september 2009 houdende verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, gelet op het doel van de richtlijn en artikel 2, onder d), van verordening (EG) nr. 1099/2008 ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende energiestatistieken, alsmede in het licht van het in artikel 52, lid 1, juncto artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

neergelegde evenredigheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan personen die intracommunautaire verwervingen van smeeroliën als bedoeld in punt 3.4.20 van bijlage A bij verordening (EG) nr. 1099/2008 hebben verricht (of importeurs van dergelijke smeeroliën), verplicht kunnen worden om veiligheidsvoorraden aan te leggen?

2. Moeten overweging 33, artikel 1, artikel 3, artikel 8 en artikel 2, onder i) en j), van richtlijn 2009/119/EG van de Raad van 14 september 2009 houdende verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, gelet op het doel van de richtlijn en in het licht van het in artikel 52, lid 1, juncto artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde evenredigheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan de soorten producten waarvoor veiligheidsvoorraden moeten worden aangelegd en in opslag moeten worden gehouden, beperkt zijn tot een deel van de soorten producten in artikel 2, onder i), van de richtlijn, gelezen in samenhang met hoofdstuk 3.4 van bijlage A bij verordening (EG) nr. 1099/2008?
3. Moeten overweging 33, artikel 1, artikel 3, artikel 8 en artikel 2, onder i) en j), van richtlijn 2009/119/EG van de Raad van 14 september 2009 houdende verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, gelet op het doel van de richtlijn en in het licht van het in artikel 52, lid 1, juncto artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde evenredigheidsbeginsel aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan het verrichten van intracommunautaire verwervingen of importen van een bepaalde soort van de in artikel 2, onder i), van de richtlijn juncto hoofdstuk 3.4 van bijlage A bij verordening (EG) nr. 1099/2008 genoemde producten door een persoon ertoe leidt dat deze persoon verplicht is om veiligheidsvoorraden van een andere, onderscheiden soort product aan te leggen en in opslag te houden?
4. Moeten overweging 33, artikel 1, artikel 3, artikel 8 en artikel 2, onder i) en j), van richtlijn 2009/119/EG van de Raad van 14 september 2009 houdende verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, gelet op het doel van de richtlijn en in het licht van het in artikel 52, lid 1, juncto artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde evenredigheidsbeginsel, aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, op grond waarvan een persoon verplicht is voorraden van een product aan te leggen en in opslag te houden dat hij niet gebruikt in het kader van zijn economische activiteiten en dat geen verband houdt met deze activiteiten, waarbij deze verplichting bovendien gepaard gaat met een aanzienlijke financiële last (waardoor de nakoming ervan in de praktijk onmogelijk wordt), aangezien die persoon niet beschikt over het product en evenmin de importeur en/of houder is van het product?
5. Indien een van de voorgaande vragen ontkennend wordt beantwoord, moeten overweging 33, artikel 1, artikel 3, artikel 8 en artikel 2, onder i) en j), van richtlijn 2009/119/EG van de Raad van 14 september 2009 houdende verplichting voor de lidstaten om minimumvoorraden ruwe aardolie en/of aardolieproducten in opslag te houden, gelet op het doel van de richtlijn en in het licht van het in artikel 52, lid 1, juncto artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie neergelegde evenredigheidsbeginsel, dan aldus worden uitgelegd dat een persoon die intracommunautaire verwervingen of importen van een bepaalde soort product heeft verricht, uitsluitend kan worden verplicht om veiligheidsvoorraden van hetzelfde soort product aan te leggen en in opslag te houden dat het voorwerp van de intracommunautaire verwervingen of importen was?

⁽¹⁾ PB 2009, L 265, blz. 9.

⁽²⁾ PB 2008, L 304, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Kammergericht (Berlin) op 15 juni 2022 — Generalstaatsanwaltschaft Berlin

(Zaak C-396/22)

(2022/C 359/39)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Kammergericht Berlin